

Any I - Núm. 3

13 Desbre. 1923

Subscripció:

Trimestre, 3'50

EL BORINOT

SETMANARI DE BARRILA
20 cms.

La corresp.^a a

l'Administració:

Angels, 22 i 24

BARCELONA

AQUEST
NÚMERO
HA
PASSAT
PER LA
CENSURA
MILITAR

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

Proveu-la i no en gastareu d'altra.

L'home dels nassos

EL BORINOT dedicarà un número especial, el corresponent a darrers d'any, al popularíssim home dels nassos.

Els qui tenen el nas massa llarg, que es preparen, i els qui el tenen massa curt també; i els boteruts, i els torts, i els petits i els grossos.

Serà cosa de tenir unes fundes a punt per tapar-se'l; si no, rebrem.

Fàbrica de paper de tina VÍDUA W. GUARRO

Fundada en el segle XVIII

Proveïdora dels papers segellats de les
Repúbliques Argentina, Xile, Perú i Uruguai

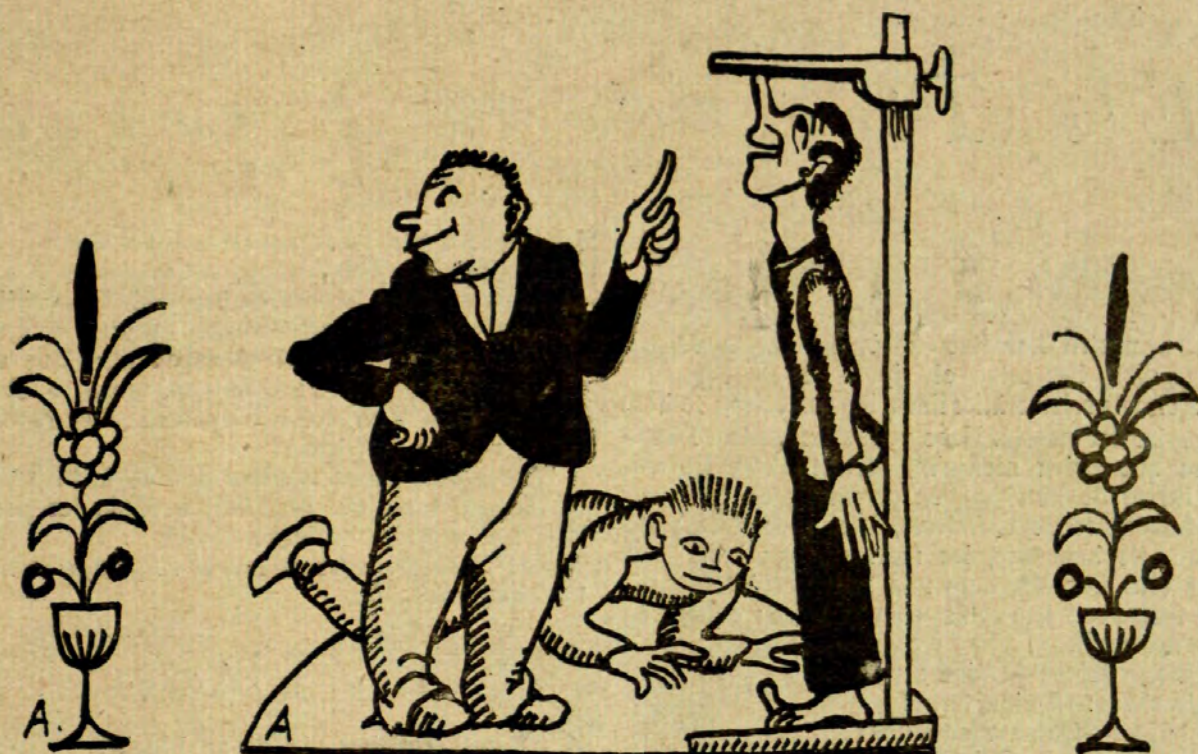
Paper de fil de totes menes, paper d'ofici, paper per a edicions de luxe, paper-tela, paper per a dibuix, cartrolines, cartrolines de fil per a cartes, cartrolines de colors, estotgeria, targes, sobres, etc.

Fàbrica a GELIDA

Magatzem i despatx: Gran Via Laietana, 11 - Barcelona

UAB

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

ELS DIES CURTS I ELS HOMES CURTS

om al bo dels dies curts. Es una notícia sorprenent, i la donem; encara que costi algun atac de nervis.

Dies curts, nassos vermells. Nassos vermells, ai de les dones! dames i damiselles. Quina cosa comprometedora, un nas vermell: una punta de nas vermell que, per més que faci, la pell ampla i estarrufada, no pot dissimular.

I la punta del nas vermell és terriblement delatora; vol dir una greu cosa. Moltes senyores ni senyoretes n'ho saben. Nosaltres els ho direm; però indirectament, dient-ho als senyors marits i papàs.

La punta del nas vermell vol dir que fa fred. I quan per una dona fa fred, és terrible. Vol dir que manquen més abrics i més pells, i això és terrible... pels homes.

EN canvi, els dies curts són una bona ventura pels homes curts: i és, que no en semblen tant. I aquesta cosa, deiem, és una bona ventura; perquè si ésser curt (això és, petit), va bé per les dones—en el pot petit, confitura bona—; pels homes, és diferent: home petit...

I si a brometes són exposats, els homes petits (això és, curts), és clar que en treuen gran avantatge dels dies curts: aleshores esdevenen anivellats, i perfectes, dins el marc immens de les estacions. Així els veureu com el peix a l'aigua: bellugadissos, rexinxolats, satisfets, plens i rodons, vivacíssims, fins graciosos.

COMPAREULA gràcia d'aquestes figuretes de pessebre. d'homes curts, amb la tossa ridícula dels homes llargs, amb aquella cara, que tenen, de ruc trist que no li donen prou avals.

Pobres homes llargs, en aquests temps de dies curts! No us fan l'efecte d'una mena de ninots de palla, bambolejant d'ací d'allà, amb tot de galifardeus al darrera, *cridant?*

Fet i fet, però són un bell divertiment, homes així. Com el Noi de Tona, per exemple; o com l'Home dels Nassos.

Els Tipus de la Setmana

El borratxo

EL nostre borratxo (això de nostre és un dir), ha estat el tipus de la setmana. Dels cíclics aristocràtics fins a les porteries, tothom ha parlat del mateix. Unes velles arrugades, i unes joves que deien menja'm, sortint d'una lleteria del carrer de Petritxol, en parlaven; en parlaven els futbolistes de Canaletes, i les modistetes; els actors, els banquers, les marmanyeres i els crupiers (els crupiers, amb una satisfacció tota íntima, fregant-se les mans, com pensant: aquest és dels nostres!).

Els uns deien:—Quina sopa!

Els altres:—Quina turca!

D'altres:—Quina mantellina!

Els mariners:—Quina vela!

Els intellectuals:—Quina bacanal!

Els trinxeraires:—Quina pítima!

Els marrecs:—Volta-la, noi!

Els discrets:—Li deuen haver pujat els fums al cap!.

Els moralistes:—Quin exemple!

Com una onada s'anà extenent, i ningú no parlava d'altra cosa. Ja es coneix que som uns provincians. De què fem cas! d'una borratxera!

Què volem? per bé que això sigui pecat de provincianisme, nosaltres, que passem revista dels tipus de la setmana, no podem menys de consignar-ho.

El xerraire

EL xerraire xerra per les butxaques. Matí, tarda, vespre, nit. Té corda llarga.

El xerraire de la setmana, per no desmentir la dita, així ho ha fet.

De vegades, això de xerrar per les butxaques, pot ésser conseqüència d'haver aixecat una mica massa el colze. De vegades és conseqüència que hi ha algú que empeny. De vegades, és que hi ha baralles a la família i hom cerca la manera de trobar l'aglutinant (l'aigua-cuit, que diu En Pich).

De vegades són totes aquestes coses alhora.

¿No heu vist, algun cop, aquell home que va de plaça en plaça, de fira en fira, amb un cartellàs, amb tot d'escenes terrorífiques, pintant la història d'un crim esgarriós? O aquell altre que ven pastilles per guarir d'un mal de caixal, o d'una mala mirada, d'un dolor d'estómac, d'un mal de fetsge, o d'uns panallons?

Digueu-nos, doncs: ¿quina diferència hi ha entre aquest home del cartellàs, o el de les pastilles, i el xerraire de la setmana?

(Les respostes, adreçe'u-les, si us plau, a la nostra administració).

Les Llúcies

QUINA felicitat, de dir-se Llúcia! Aquell home gros i satisfet, amb això del sucre, s'ha fincat esplèndidament. Diga-li Llúcia!

Veus aquell que, abans, fent de barber, s'ha via quedat calb? Ara, amb una botigueta de queviures s'ha fet la barba d'or. Diga-li Llúcia!

Veus aquest? Doncs, Olé! abans era un trist passant: amb la *Unión Monàrquica* s'ha fet dues cases. Diga-li Llúcia!

Mira aquell que descanvia un bitllet de mil: és un drapaire d'objectes perduts. Diga-li Llúcia!

Aquest emmetzina el públic amb llonganisses de Vich i mongetes cuites.—Sí, però, ha pescat un títol. Diga-li Llúcia!

Aquest brètol?...—Aquest brètol! ja li pots dir brètol: s'ha casat amb una noia rica. Diga-li Llúcia!

Veus aquella senyorassa grassa i brillant, que acupa tres seients de tranvia?—Es una peixatera!...—Però, diga-li Llúcia: té llotja abonada al Liceu!

Veus aquell? Es fabricant de...—Ja el conec; és fabricant de formatges.—No, d'homenatges: i s'hi ha ben omplert les butxaques. Diga-li Llúcia!

Quina felicitat, de dir-se Llúcia!

TANTSEVAL

AQUEST
NÚMERO
HA PASSAT

PER LA
CENSURA
MILITAR

Pas de Pel·lícula

"VIOLETES MENESTRALS"

HOM està preparant amb molta de pompa, la projecció de *Violetes menestrals*, la pel·lícula superproducció que ens deixarà espantats. A hores d'ara, en escriure aquestes ratlles, tenim les més excel·lents referències d'aquest film sensacional.

"Violetes menestrals", no té punt de comparació amb tot el que fins ara han vingut fent en tots els cines del món.

La història contemporània es dividirà en dos grans períodes: l'un que arriba fins a la vigília de l'estrena de "Violetes menestrals", a Barcelona; l'altre, el que comença el dia de l'estrena.

Aquesta pel·lícula és un document en el què les futures generacions hauran d'estudiar la vida moderna, si volen saber alguna cosa del què passarà avui en dia. L'any 1924, per exemple, quan res del d'avui ja no subsistirà, que se'n haurà anat en orris, els savis, i els investigadors de temps vells i antics, en seran meravellats, de la riquesa i de la plàstica dels detalls i de circumstàncies de la vida actual, concentrades en les "Violetes".

Què componen les sessions de l'Ajuntament! Les sessions de l'Ajuntament, amb els seus "espontànecs", amb les seves cabres i safaretxos, amb els seus drapaires i fanalers, amb els magnífics fabricants de tricornis, amb tota aquesta bellugadissa munió d'éssers tan reals i tan pintorescos; aquestes sessions de l'Ajuntament,—que per si soles pagarien la pena de viure,—al costat de "Violetes menestrals", són una cosa pàl·lida i inexpressiva.

L'argument de la pel·lícula no pot ésser més interessant. Un jove ric i "bien" va a la Rambla de

les Flors, compra un pomell de... violetes, que li costen tres rals, va a oferir-les a la seva estimada, filla d'una planxadora, que va conèixer sortint, justament, del Cine Kursil. Però la noia refusa el pomell, per atemptatori a la seguretat i a la integritat... de la pau i de l'harmonia familiars.

La mateixa mamà de la noia pren cartes en la situació. Diu:

—Jove, jove: la meva noia és honrada, sap?

—Jo, també, respon el mosquit.

—Bé, però vostè és ric, vostè és de la noblesa. I, sap?... amb les coses que han passat aquests dies...

Com que el noi estima de veres la noia—que és una finíssima noia rossa d'ulls blaus, que planxa admirablement—insisteix amb el seu pomell de violetes, i amb gestos tràgics diu que si la noia no li accepta el present, ell no es mourà de la portalada, i que allí està disposat a romandre fins a morir.

Aleshores la mamà de la noia, també molt decidida, li diu:

—Si vol que la noia accepti les violetes, ha d'ésser amb una condició: i és que vostè deixi d'ésser noble...

—Noble, i ric, i tot el què vulgui!—interromp el jovecell (jovecell de trenta anys per amunt).

—No, això de ric no ho deixi; als pares de vostè es podrien disgustar... Sols deixi d'ésser noble. Deixi d'ésser noble, per fer-se menestral.

[Aquesta escena, que és el clou de l'argument, passava al carrer Ample, tocant mateix al Ritz].

El jove ric i bien, va decidir-se ràpidament. Em faig menestral.—Fet? Fet!—Els seus ulls s'il·luminaren d'una claror de cine. La noia va estrafar un gest de la Manichelli. Les violetes passaren de la mà del jove a la mà de la noia, i ambdós es posaren a cantar el "solo" de *pel teu amor*.

UN IVERSAL.

SETS I VUIT

Ens escriu un senyor de Reus:—«Poden posar que de l'estació de Reus ha sortit un vagó de garrofes, consignades a Girona».

Per complaure al nostre bon amic comunicant, ho consignem.

Però consti, que no hi veiem res.

Ja hi tornem a ésser: Problema català per ací, problema català per allà. Aquesta gent de Madrid sempre està a punt de fer soroll. Tan tranquilets que estàvem ara.

¿No havíem quedat que això s'era acabat per sempre, aquesta comèdia?

Senyors de *ABC*, senyors de *El Liberal*, d'*El Imparcial*: pel fervent amor que tothora heu demostrat a Catalunya, calleu! No torneu a reprendre la comèdia.

Invocuem la vostra cavallerositat, senyors de *ABC*, senyors d'*El Liberal*, senyors d'*El Imparcial*.

Vosaltres, que en tota la vostra història, no heu volgut tenir mai, ni heu tingut mai res que veure amb la vella política....

Heu vist? Ja està: *Unión Patriótica Castellana*.

En Sala, i l'Olé Olé, han estat nomenats socis honoraris.

I no és pas a Barcelona, la *Unión*. Aquesta vegada, és a Valladolid.

L'Alba, de color no precisament de rosa, ja torna a apuntar.

Al cine: «les dues òrfenes».

Al Romea: «els milions de l'orfenet»

Al melodrama: «huér-fano y malvado»

Està vist que per veure cine, haurem d'anar a l'asil.

El senyor Pons i Tusquets està muntant un cine al carrer de València. Diu que aviat s'inaugurarà. La pel·lícula d'inauguració és: «manera de fer un xorisso electoral albista garciprieta, o sigui d'unió monàrquica nacional».

El savi alemany, doctor Ornstein inventà un aparell per a desinfectar les

aigües, a base del cloro líquid. Aquest aparell s'anomena «Clorinador...» L'ajuntament de Sabadell, per combatre l'endèmia tífica, acordà instal·larlo en el pou de captació de les aigües del Ripoll, i ara s'ensenya l'esmentada instal·lació a tots els forasters.

L'altre dia, un dels actuals regidors es lamentava que encara hi hagués algun cas de tifus, exclamant: ¡i tants diners com van esmerçar-se en muntar aquell *Orinador* alemany!

Fins ara hi havia «Casal Català» a París, Bons Aires, Montevideo, Nova York, Habana.

Suara ha estat inaugurat també el «Casal Català» de Madrid.

En aquests temps que correm, ja és un atreviment.

Però en fi, Madrid és Madrid, i allí la saben molt llarga. Com que han vist la clausura de setcentes i tantes entitats de per aquí, els d'allà volen prendre la revenja.

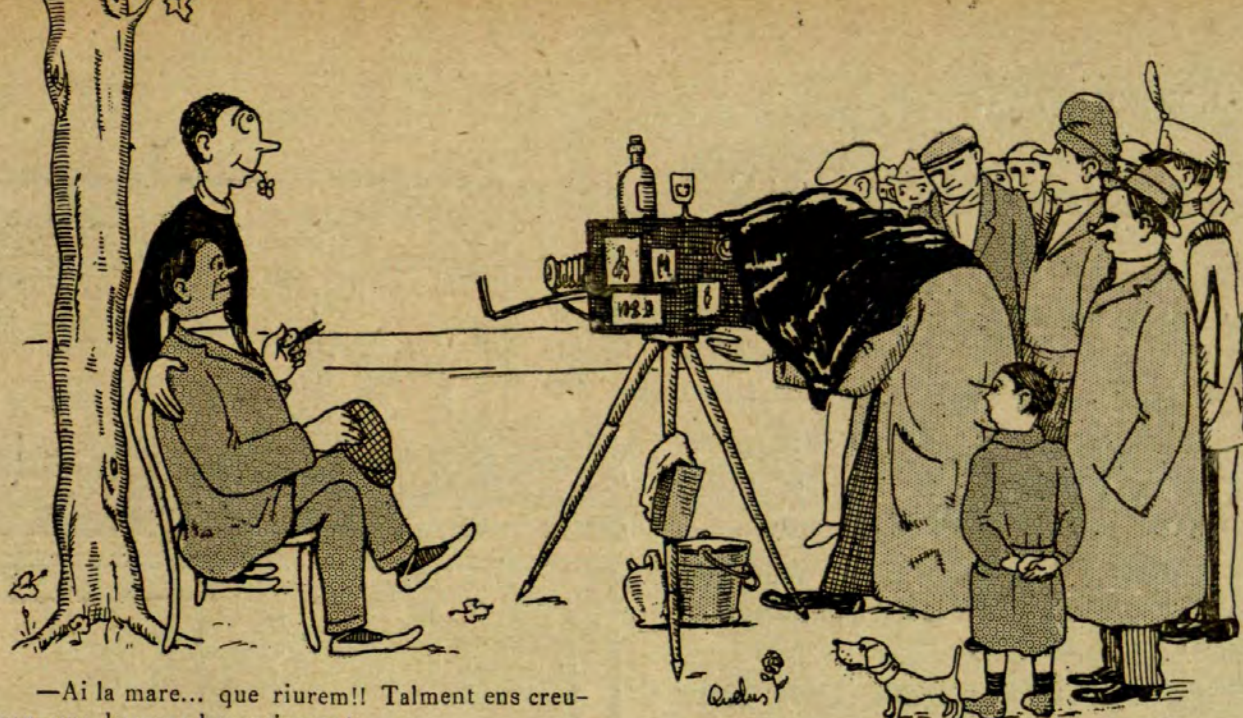
I així com uns bons senyors d'aquí, per als teatres de Barcelona es dediquen a traduir al castellà obres catalanes (*La daga*, per exemple); a Madrid uns altres bons senyors pensen dedicar-se a traduir al català obres castellanes, per a oferir-les al públic madrileny.

A Anglaterra encara—els pobrets!—estan amb tot això de conservadors i lliberals, i vells partits.

Que vinguin a prendre model aquí. ¿Què s'han cregut, els anglesos?

...diuen que faran ministre a En Sala?...

—Ai la mare... que riurem!! Talment ens creuran uns bessons ben avinguts!

Els desheretats

La dita «Els desheretats», no la trobem prou justa; puix que, com veurem, de propietari no trobarem ningú que no en sigui; tothom té una cosa o altra:

L'un té molts diners al banc.

L'altre té finques de totes menes.

Qui té molta terra a l'Habana.

Qui, accions de ferrocarrils.

Qui, «accions» de pinxo o de «granuja».

Qui té el cap ple de pardals.

N'hi ha que tenen massa vergonya,

D'altres que en tenen poca.

Els uns tenen un perdigó a l'ala.

D'altres tenen tots els «modos», perquè no els han fet servir mai.

D'altres que no en tenen gens sense haver-se'n servit gaire, però tenen de tant-se'n dona una racció més que regular.

Qui té fama de valent. Qui la té de covard. Qui té un fred que peta de dents. D'altres, una tal calor, que suen. Qui té estones delicioses. Qui té tot tribulacions.

En fi, n'hi ha que tenen son, i d'altres que tenen gana.

Qui té un humor de mal diastre.

Qui el té alegre com la pàsqua.

Així és que en el món, tothom té una cosa o altra (no hi ha tals desheretats); però malgrat d'ésser tothom propietari, és una veritat com un temple allò que ningú no està content de la seva sort. Efectivament:

El ric, perquè no ho és més. El pobre, perquè ho és. L'alt, perquè és alt. El baix, perquè és baix.

Tothom es queixa.

Fins n'hi ha que són poderoses i no s'ho pensen. Exemple:

«Fulano» és un home que té molts «Ingle-sos».

Anglaterra és una nació poderosa.

Si «Fulano» és l'home dels inglesos, és l'home poderós.

Això no obstant, aquell que té «inglesos» el veieude mal humor i cremat amb la seva sort.

A donar, tot es pot prendre

Una altra dita que falla.

Jo no diré, precisament que no es pugui prendre tot; però hi ha moltes coses que si es prenen s'indigesten. Per exemple (i ja no parlem de les bastonades).

Les nates, (les que es mengen pel clatell, s'entén), són una de les coses que no es poden prendre, baix pena d'indigestió.

Hi ha castanyes que es troben en el mateix cas.

També certa mena de pinyes.

I certa mena de tonyina.

Això, del que es menja. I entre allò no menjable, també trobarem moltes coses que, encara que les donin, més val no prendre-les. Per exemple:

Una guitza. Un susto. Un miquel. Un «mico». Un «primo». Molta feina i poc pa. Una carabassa.

Un cop de roc, etc., etc..... Tot són coses que el diable se les engoli; que són de massa mal pair.

Aquí teniu demostrat com allò de «a donar, tot es pot prendre», no és pas una cosa que no tingui volta de full; ans al contrari: que hi ha moltes coses que, donades i tot, fan de molt mal prendre.

En això de les dites, amics borinotaires, aneu-hi amb molt de compte; si no voleu que us hi enganxin els dits. — A. REVEURE.

INDISCRECIIONS

La senyora de casa ha enllestit la seva feina. Ha fet estendre les alfombres, els carpets, o els més modestos pellets i estores. Ha fet penjar els cortinatges i portiers.

La senyora de casa ha decretat, per fi, amb sobirania:—Fa fred!

El temps que, just fins a la Puríssima, ni un dia més ni un dia menys, ha fet, han estat flors i violes, i galanies. Què li contareu a la senyora de casa!

Ella, a mitjan octubre, agafà el grip; a principis de novembre, un principi de pulmonia; a darreries de novembre, un cadarn que li escaldà els ulls, el nas, la gola. Fèu jonedisses una grossa de pastilles Valda, Morelló, Dr. Andreu...

Miri—li deien—vagi en compte; que a Muntseny hi ha neu; que els trens de Vich baixen plens de neu... Es una temeritat de tenir la casa esbalandrada, com al bo de l'istiu.—Tot inútil.

El temps no és el temps, encara, ella responia:—i, per tal, no ja fred.

Però vingué la Puríssima. I la senyora de casa contempla les cortines, i passa i repassa tot el pis vestit d'hivern. Va com a mig arrupida. Té un lleu tremolineig d'espatlles.

Un seu fill puja del carrer, sense abric, sense una mica de bufanda. Fa un temps beneït i dolç.

—Mamà, diu, és una delícia aquest temps tan bo...

—Poc seny!—interromp, vivament, la senyora de casa. Que em diguis que fins ara ha fet bon temps, és el que jo he dit sempre. Però en arribar la Puríssima, ja són figues d'un altre paner. Ara ja fa fred.

La senyora de casa barcelonina és el puntal més ferm d'allò de «Barcelona, ciutat d'hivern». Al costat d'aquest reclam vivent, l'Atracció de Forasters, és ben bé un zero a l'esquerra.

Hom diu, hom diu que les obres de Cà la Ciutat són molt serioses, i que van poc a poc per amidar la resistència del temps: les fan a prova de bomba, pel que pugui venir. El cert és

—Miradle: es la n

que en l'escut que rumbeja al cim de la façana sembla que hi havia un tros de pedra que hauria pogut caure, qualsevol dia, i fer mal a algú.

Hom diu que, acabades les obres de reparació, l'escut romandrà molt ferm: símbol de l'administració restaurada.

Hom diu que, consultat el parer de mestre Gaudí, aquest respongué:—Jo hefet els meus càlculs; i puc assegurar-vos que primer estard acabada la Sagrada Família, que no restaurat aquest tros de mampara de Cà la Ciutat.

TAF.

tsima inocencia!

De la vida d'estudiant

(ARTICLE DE FONTS)

LES CAMPANES

Bé podem dir que el «fer campana» és, per a tot estudiant, allò que en diem mitja vida, (descomptem, entre parèntesi, l'*ampollón vulgaris*, fardo boterut, mescla de greix i de ciència condensada, totalment incapaç de gaudir el goig d'una campana).

Hi ha, tanmateix, moltes maneres de fer campana. El noi *bien* de la classe farà cam-

na per *pleèn* o simplement, per fer-se enllusturar les botes; el tranquil de la classe, en canvi, farà campana «perquè els companys no s'espantin massa veient-lo entrar», el futbolista, per lluir incivilment la seva fallera, etc, etc.

Qui gaudeix del veritable encís de la campana és la que en podríem dir classe mitja de la classe. Aquells nois, futurs senyors esteves; aquells Puig, Pujols, Canals, Canalons, Ferrers, Ferrerons, Freginedes, Santalons, que, generalment, van a classe i s'enrojolen quan els pregunten, i porten secretament, a la cartera, fotografies estivals. El dies que poden fer campana, frueixen de debò.

Els motius varien. Una vegada faran campana per anar a seguir una modisteta; per prendre el sol H; per donar un tomb per càn Parés; o en l'automòbil d'un company, lluir, pel passeig de Gràcia, uns mitjons blancs. O senzillament, com féu el meu amic Rafecas, faran campana per fer campana.

El meu amic Rafecas era un noi molt tímid; pertanyia al Pomell «cabells d'Angel» (jovincels rossos). No sabia què cosa és fer campana. Un dia, un company bromista l'entabanà per fer campana, i, un cop posats a fer-la, l'abandonà. El meu amic Rafecas no tingué altra preocupació que la d'amagar son delicte. Anà al Parc de la Ciutadella. Li semblava veure un catedràtic en cada gàbia i un bidell en cada guardapasseig. Figureu-vos el seu sust quan, en tombar un caminó, es creuà amb el catedràtic que, anant de bracet amb una senyora, li digué burlescament:—*Adiós, Rafecas!*

FRANCISQUITU RAMALLERAS.

NOTES BREUS

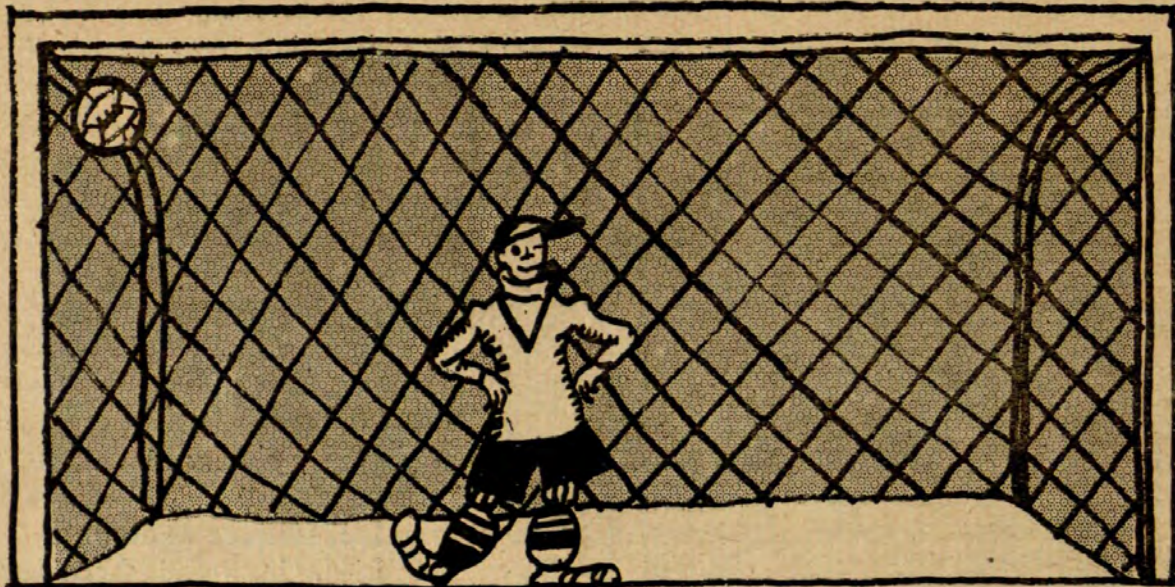
Ens han assegurat que el doctor Martínez va oir tres misses, diumenge.

Per avui, dijous, diada assenyalada, estava anunciat que aniria a oferir un brandó a Santa Llúcia.

*** Biblioteca de Comunicació i Hemeroteca General

Diu que, diumenge vinent, el doctor Martínez anirà a beneir la palma a Sant Josep de la Muntanya.

Després, hi haurà exhibició i fotografies.

SANTA LLÚCIA ET CONSERVI LA VISTA

ESTAMPES VELLES

PESSEBRES

UNA de les tradicions, ja gairebé esvaïdes, d'aquesta època de l'any, és la de visitar pessebres.

Abans, constituïa, la visita de pessebres, una de les distraccions més boniques i falagueres. Avui hi ha el fútbol i la boxa, que són cosa molt més culta.

Actualment, el poc humor que es disfruta (per això hom va a patades i trompades), la crisi que regna, el positivisme de la vida i el no franquejar les portes de les cases al públic, fan que s'hagi oblidat aquesta tradició, que anys enrera era esperada amb gran anhel.

Ara, tot ha canviat, i es considera com una innocentada el fet d'exhibir una obra més o menys artística, que representa el naixement del Jesuset.

Això no obstant, alguns entusiastes, encara segueixen la tradició de fer pessebre, i encara resta un públic que conserva la fallera de visitar-los.

Uns quants tranquils s'ajunten i recorren cases i pisos, en busca de pessebres.

La casa que esculleixen com a blanc de les seves "ires", està ben "fresca". Els "aficionats" truquen en tots els pisos, demanant pel pessebre, movent gran avalot.

Trobat, per fi, el pessebre, comencen:

—Ai, ai! aquest camí no va en lloc!

—I aquella dona és més alta que una casa! Com s'ho arregla per entrar-hi!

—Mira quin caçador! Em sembla que en aquell temps no s'havia inventat encara la pólvora.

—Ni avui l'art de construir pessebres,—afegeix un altre.

—Observo—fa un altre—que les figures de primer terme són més grans que les de l'últim.

—I que bens, que hi ha! Mitja dotzena per cada figura!

—No sé per què em sembla que hi ha massa farina en aquelles muntanyes!

—I que tot està massa carregat de verd!

—O! això va a gust del consumidor!

—I quant de suro!

—Vaja, que el "Ninyu" va massa a la fresca!

I així continuen "agraïnt" la finesa que els ha estat feta, d'ensenyar-los el pessebre.

M. A. AD.

A UAB
El pessebre

... i després, quan estigui llest, vull fer-hi un riu.

KLUX-KLUX KLAN: AI, AI! ... I A REUS ENGANXEN

Ens hem assabentat que la sectaque a Nord-Amèrica funciona am el títol de Klu-Klux-Klan té sucursals a Europa, funcionant-ne una a Sabadell. Opera secretament i empra tots els mitjans per destruir les organitzacions catòliques. Talment com els cocodrils, sap plorar davant la víctima, que ha fet, valent-se de calúmnies, atacs i delacions; devorant, després, suculent sopar en la fonda d'en Taió i ajornant la publicació d'un *quinzenari*, conegut per la «Mala Vida», no se sap si per manca de matèria atacable o perquè el senyor «Miquel» ha tancat la caixa.

Hom fa córrer si els minyons, d'aquí endavant expiaran els pecats comesos ensenyant el catecisme als infants.

A TARRAGONA MANXEN...

A Tarragona estan construint la fàbrica de tabacs. Diu que serà la més gran d'Europa. Tarragona fa les coses grans, o no les fa. Així, per exemple, té el sepulcre amb el «gran» Rei En Jaume, té la «gran» catedral, la bual domina, per l'una banda, el «gran» Camp de Tarragona, i per l'altra, la «gran» esplanada de la mar; i compta, encara, amb les «grans» muralles ciclòpies, la «gran» rambla, i el «grandiós» balcó del mediterrani, etc., etc.

.....

Amb tot això i amb la fàbrica de Tabacs — la més gran d'Europa, — sembla que va a esvair-se definitivament aquella coneguda llegenda de «Reus París i Londres»; serà substituïda per aquesta: «Tarragona, París i Londres».

Les «forces vives» preparan una altra tongada de festes. Les de Santa Cecília varen ésser tan brillants, que encara en parla hom. Sembla que aquestes altres festes seran per Santa Úrsula.

— Què se les hauen, a Reus, amb les santes? Aviat serà pitjor que a Mataró....

— Molt senzill: és per fer desaparèixer la fama d'anticlerical que Reus té.

Vida nova: el temps s'ho duu.

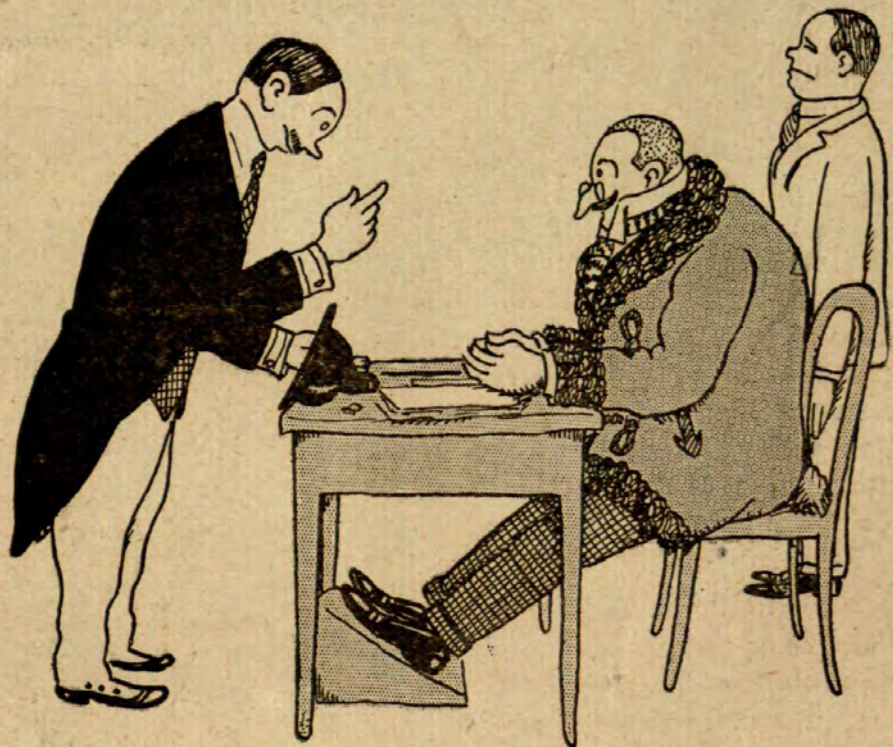
MALAGUANYADA PEDRA!

El cimbori de Vallbona de les Monges, una joia d'art del segle XIII, estava a punt de caure.

La punta, en forma de piràmide, d'aquest cimbori, la punta sola, pesava quaranta tones.

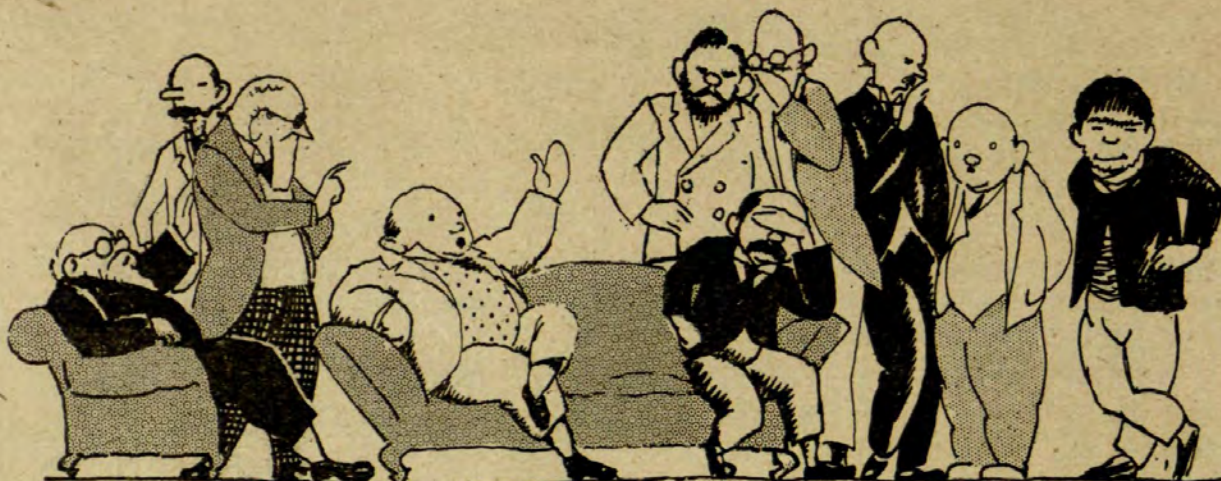
Quaranta tones de pedra, si arriben a caure....

Si arriben a caure hon nosaltres diríem!

— Venia a denunciar que el regidor al qual instrueixen sumari, per arreglar uns caminois de la finca de la seva propietat, va utilitzar sis carretades de grava que eren pagades per l'Ajuntament.

— Està bé: Ho tindrem en compte com a una circumstància agravant.

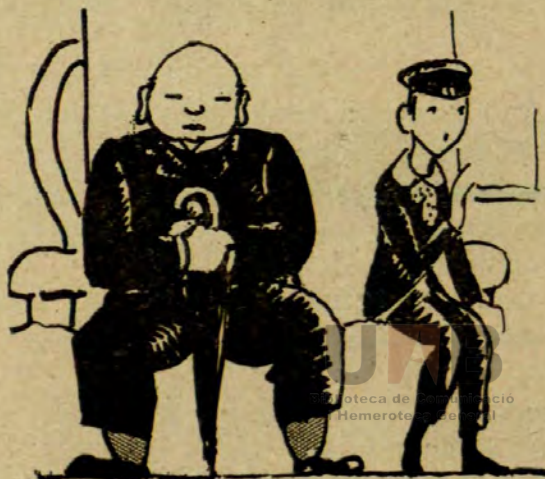
PER QUÈ HE DEIXAT DE CONSPIRAR

CONSPIRAR, ha estat anys i anys la meva passió. He conspirat a l'engròs i a la menuda, en tots els cercles i en totes les latituds, sota tots els règims i en totes les companyies, per tots els principis i contra totes les situacions. He assaborit, un dia a xarrupets, l'altre dia a doll, el goig de veure, unides per la mateixa rancúnia, persones de la procedència més diversa, combinant jugades explosives amb metxa a llarga data; de tornar a començar vint vegades, fent variar una mica de posició els conspiradors, com qui juga al solitari, refinant un detall, ribotejant algun entusiasme massa aspre. Però ara tot això està llest. Sóc un cessant voluntari de la conspiració professional: em proposo d'esdevenir força viva de cada situació nova. La meva conversió ha estat sobtada: podria comparar-me a Sant Pau, però no seria just; perquè el meu període d'actiu ja és clos, i comença el meu repòs de puntal immutable.

Fa d'això vuit dies. Havia passat tres nits a Viladenaps en clandestina conferència amb sis regidors de R. O., tres recaptadors de contribucions, dos bisbes, un ex-ministre coix, divuit mestres d'estudi, un separatista i mig, el director de la Companyia de Ferrocarrils Càceres-Vitigudino, cinc vinyaters, disset sometenistes d'Albacete, un fiscal, nou fabricants de taps, quatre tramviarers, un poeta líric, un ex-viatger de primera de l'«Infanta Isabel de Borbón», un ex-candidat de l'U. M. N., dos anarquistes d'acció, i molts

altres conspiradors de menor quantia. Només ens havien fallat setze ex-funcionaris de ministeri, declarats cessants per quintuplictat de càrrecs; però llur absoluta identificació amb l'estat de coses no els permetia de conspirar en consciència. Havíem deixat llesta la trama per convertir seguidament el directori en consolat i en imperi. Havia d'iniciar jo el cop, proposant a l'Ajuntament, com a orador espontani, d'armar els Empleats de les Pompes Fúnebres; els altres conjurats s'esperarien fora estratègicament distribuïts per la Fira de Santa Llúcia.

Però he fet figa. No brollarà de mi la guspira. M'explicaré Els conspiradors ens havíem repartit la manera de partir secretament de Viladenaps. A mi va tocar-me el correu que, sortint a les 22'05, havia de depositar-me a Barcelona a les 3'08. En el compartiment que

vaig envair, hi havia, ja installats, un senyor i un noiet. El senyor no tenia res d'extraordinari, ni el noiet tampoc; probablement era un tic de família.

Malgrat la meua alta situació en el món de la conjura quotidiana, i precisament per dissimular-la, vaig consentir a agafar conversa amb aquells éssers sense interès.

El senyor, i també el noiet, fill seu, arribaven de Girona, d'on havien sortit a las cinc del matí i era ben llarg, deia el senyor, tot un dia en tren.

—I per què, vaig dir jo, no heu agafat l'exprés, ja que viatgeu de primera?

—Ah! aquí està el quid!

Vaig haver-me d'accontentar amb aquesta explicació sumària. Per altra banda, la cosa m'era equivalent.

El senyor em preguntà què es deia per Barcelona de la darrera nota oficiosa. Jo vaig fer el que calia, vaig encolomar-li una quantitat enorme de bòfies, en forma de frases, articles censurats, manifestos en preparació, conjures avortades, conversions súbites (poc pensava, ai! que la meua fos tan imminent), concerts de beneficència, noves modes de camises, etc.

El senyor m'escoltava encantat, però una mica preocupat no sé de què. A cada moment es mirava el rellotge.

A les 23'05 en punt s'aixecà, i com qui realitza l'operació més habitual d'aquest món, estirà el senyal d'alarma. Repeteixo que *estirà el senyal d'alarma*.

Jo vaig fer-me aquest raonament:

—Aquest home, o bé ha descobert qui ets, o, com que això és impossible, s'ha tornat boig de repent, va a fer les mil excentricitats d'aquest món i vol estalviar-te a tu la feina d'estirar el senyal.

Mentrestant, el tren s'anava aturant en mig de la nit silenciosa. S'obrí la portella, i aparegué la testa esverada del conductor.

—Què! què! què passa?

—Oh!—respongué somrient el senyor de Girona, tranquil·litzi's! No passa res que comprometi la seguretat dels viatgers. No es tracta, en aquest moment, sinó dels interessos de la Companyia.

—Els interessos...

—Els interessos de la Companyia, sí senyor. Aquest noiet que va amb mi, es a dir, el meu

fill natural i legítim, va néixer el 2 de desembre de 1916, a las 23'05 de la nit. Acaba de complir, doncs, en aquest minut, els set anys. Ara, com que ha pujat al tren amb un mig bitllet, deu a l'administració la petita diferència que resulta d'aquest estat de coses. Faci el favor d'aixecar acte de la meua declaració, i d'indicar-me el lleuger suplement que he d'abonar en les seves mans.

Ara digueu-me, quina roca no s'hauria ablanit?

Qui continua conspirant, quan en els ciutadans, baldament només fos en un, ja ha posat arrel aquest esperit d'escrupulositat i d'economia a tota ultrança?

Ot.

R I F E M U N I N D I O T

Un dels més notables exemplars de la fauna sabadellenca és l'*Indiot*. Capità Manaia de la federalada, la qual mena i malmena amb cada espetec de renecs i amenaces que fa feredat.

La seva omnipotència, però, fa sentir-se de debò en la plaça Mercat, entre els marmanyers, imposant-los les verdures que li convenen i als preus que li sembla; en tant, la junta de subsistències, bona, gràcies.

Diu que, ara, que s'acosta Nadal, algú pensa de posar a rifa aquest *Indiot*. que, fa tants anys, es rifa el públic Sabadellenc.

EL BORINOT ja en despatxa números: qui en vol un?

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

**AQUEST NÚMERO D'«EL BORINOT»
HA PASSAT PER LA CENSURA MILITAR**

LA COMEDIA HUMA NA

LA DAGA és un pseudònim, que vol dir «El ferrer de tall», d'En Serafi Pitarra, l'autor de les gatades, que morí fa bastants anys, deixant-nos, entre altres coses, un monument, en forma de xifra 2, una mica decantat endavant, fent una certa mena de por que no caigui, però que d'avui en davant ja podem estar tranquils, perquè, fet i fet, tenint en compte que al cul del sac es troben les engrunes, i qui diu engrunes diu glòries immortals tot barrejat amb pessetes, perquè les pessetes també són bones, En Francesc Pujols, N'A. d'Orriols, i N'Enric Morera, que són del bo i millor que tenim i un hom pot sucari-hi el dits com en un potet de melmelada, l'han europeitzat, posant-ho en castellà.

BELLA TERRA és una revista novella que val totes les pessetes; sinó que els qui la fan són uns tarambanes que la donen a qual-sevol preu. Es una revista «xic», però gran. Gran per les seves condicions, pel seu format, pel seu nombre de pàgines, pels qui la fan. Es gran, com Barcelona. Una cosa extraordinària, raríssima: no porta res de fútbol.

CINC POEMES, llibre de versos de Josep M. Lòpez-Picó, l'home del dia. Tant és l'ho-

me del dia que un d'aquests poemes és de fútbol; però imparcial i serè, com sempre: ni el Barcelona, ni l'Europa. No vol fer tren-cadissa, i en tot cas ell essitua «al damunt de la baralla». Estima massa la unitat moral d'Europa, per ficar-se ni amb el Barcelona ni amb l'Europa. Entesos?

ELS OCELLS AMICS, llibre de Josep M. de Sagarra, que en sap un niu, d'ocells, i d'escriure. Us parla dels ocells amics, que sembla que els tingueu al davant, fent-los moixaines; cosa verament excepcional, perquè és ben sabut que els ocells quan veuen un home fugen, i amb raó.

Aquest Sagarra és formidable, no para mai. Sagarra per aquí, Sagarra per allà, s'agarra per tot arreu... (recollim el truc purament a títol d'informació.)

LES CIÈNCIES EN LA VIDA DE LA LLAR, és un llibre molt profitós i molt útil per la casa.

Voleu fer bon menjar; bons vestits bonics i baratets; voleu treure una taca d'oli; voleu tenir la casa com una taça d'argent?

Les ciències en la vida de la llar, de la senyora Rosa Sensat (una senyora rosa) us en dirà el secret.

* * *

Es fa a saber: de les obres que ens siguin trameses (dos exemplars) en parlarem, si hi som a temps.

TSE.

R E S P O S T E S

E. G. C. de Barcelona; gràcies pel seu interès. De mica en mica anirem lluny.

Acceptem col·laboració; i anirà si ens va bé.

R. A.—M. R.—T. M. S., de Barcelona: tururut!

Patxoc: de més verdes...

Mirinyac: massa alfals.

S., de Tarragona: no s'amoïni, diable!

T. i T., de Barcelona: s'ha equivocat de casa.

A. B. C. ¿no sap el truc? és aquest: l'a b c, que ha arribat de Madrid.

B. R. potser anirà al número de l'home dels nassos.

Rosa, de Sabadell: no ho entenem.

A. M. B.: resta en carter. Gràcies. Ja aniran versos.

Torren: gràcies: ens ho reservem en carter. Tot arribarà.

Ej.: el mateix li diem, dels seus dibuixos.

(No tornem els originals).

Simbio - Lactosa

(NOM REGISTRAT)

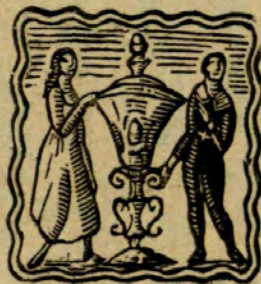
Ferments làctics vius
en comprimits.

Preparat
per

MANUEL BALLESPÍ SERRA

FARMACÈUTIC

BARCELONA

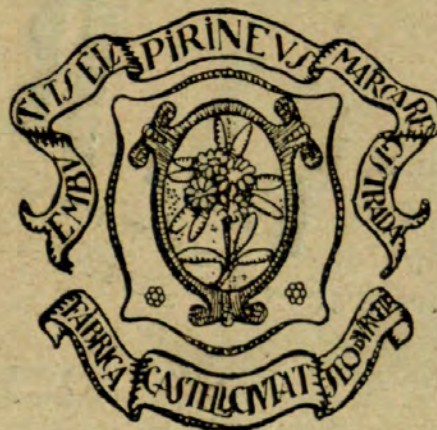

RAMON SUNYER

ORFEBRE

Corts Catalanes, 643

BARCELONA

TELÉFONO

{ A SEU D'URGELL, NÚM. 124
A BARCELONA, NÚM. 2023-A
A SITGES, NÚM. 1383

Fàbrica de Llengonices, la millor
de la nostra terra.

Demaneu a tot arreu la marca
"ELS PIRINEUS"

Quingles i Escaler

Castell Ciutat

(Seu d'Urgell)

**CHEZ
NELLY**

22 Rue Claris

*pour les tout
petits*

Treballs de Pelleteria

Mercè Juncà de Rahola

Especialitat en articles de luxe

Confecció ben feta i a bon preu

Menéndez Pelayo, 123, 1.ª, 1.^a

BARCELONA (G).

CASA ALDEA

Confecció de Pantalles,

Tapetes, Coixins, etc.

Models especials de la casa

Comtesa Sobradiel, 4

Barcelona

Galeries Laietanes

Granvia, 613 - Barcelona - Telèfon 4902-A

ANTIGUITATS - ART MODERNA

BRODATS : TAPISSOS : CAMAFEUS

ALCATIFES PERSES : MOBLES D'ESTIL

UAB

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

Exposicions constantment renovades d'obres d'art dels més afamats artistes moderns.

Any I - Núm. 3
13 Desbre. 1923
Subscripció:
Trimestre, 3'50

EL BORINOT

SETMANARI DE BARRILA
20 cms.

La corresp.^a a
l'Administració:
Angels, 22 i 24
BARCELONA

L'HOME DELS NASSOS

EL BORINOT

DEDICARA UN NÚMERO ESPECIAL,
EL CORRESPONENT A DARRERS D'ANY,
AL POPULARÍSSIM
HOME DELS NASSOS.